

ת"פ 29050/11/14 - מדינת ישראל נגד ח מ

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 29050-11-14 מדינת ישראל נ' מ
בפני כבוד השופטת ג'ויה סקפה שפירא

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ח מ

הנאשם

ב"כ המאשימה: עו"ד חלבי

ב"כ הנאשם: עו"ד קריא

הכרעת דין

כללי

1. הנאשם מואשם בעבירות תקיפה הגורמת חבלה של ממש והיזק לרכוש במזיד. על פי המתואר בכתב האישום, ביום 7.5.14, סמוך לשעה 12:00, בבית שברחוב הרב רובין 4 בירושלים, תקף הנאשם את אחיו, י, במטבח הבית, בכך שנתן לו אגרופים והכה אותו באמצעות כיסא על ראשו מספר פעמים, עד שנשבר הכיסא. בעקבות מעשיו של הנאשם, אחיו נחתך ודימם מעל הגבה השמאלית, ולמקום הגיע צוות מגן דוד אדום שחבש את הפצע.

2. בתשובתו לאישום שניתנה ביום 10.5.16 כפר הנאשם בכתב האישום וטען, כי נפל לאחר שקיבל מכת אגרוף מאחיו. הוא איבד את יציבותו, השתמש בכיסא כמפריד, והמתלונן קיבל מכה באשמתו הוא, לאחר שהמשיך להכות את הנאשם.

הראיות

3. מטעם המאשימה העיד איתמר בושרי, מטפל סיעודי שטיפל באותה עת באביהם של הנאשם והמתלונן, ונכח בבית במועד המתואר בכתב האישום, ובנוסף הוגשה הודעתו במשטרה לפי סעיף 10א לפקודת הראיות [נוסח חדש] התשל"א-1971 (להלן: "פקודת הראיות"). כן הוגשו מטעם המאשימה דו"חות פעולה ועיכוב שנערכו על ידי השוט

יוסי בן יוסף שהגיע למקום האירוע, מזכרים שערכו השוטרים ניר בן חיים, ורן ישראלי, תמונות של י, של החדר ושל הכיסא, דו"ח מגן דוד אדום וגיליון הרישום הפלילי של י.

מטעם ההגנה העיד הנאשם בעצמו.

4. אחיו של הנאשם, י, לא העיד בבית המשפט, בנסיבות שתוארו בהחלטתי מיום 21.12.16, בעמודים 17-18 לפרוטוקול הדין. בנסיבות שתוארו בהחלטה, שנבעו מהתרשלות של התביעה בהזמנת העד, ולנוכח בקשתה של התביעה לדחות את הדין לצורך הזמנתו של העד, לא מצאתי לייחס משקל ראייתי לעובדה שאחיו של הנאשם לא הובא לעדות.

בנוסף, באופן מעורר תמיהה, לא הוגשה מטעם המאשימה הודעתו של הנאשם במשטרה, הגם שב"כ הנאשם ויתר על עדותו של גובה ההודעה. תחילה סברתי כי הדבר נבע משגגה שמקורה בתקלה בהכנת תיק המוצגים. עם זאת, במהלך עדותו של הנאשם, הופנתה תשומת לבו של התובע לדבר, ואף על פי כן לא ביקש התובע להגיש את ההודעה באמצעות הנאשם עצמו. אצא, אם כן, מהנחה המקלה עם הנאשם, לפיה דבריו בהודעתו במשטרה הם אותם דברים שאמר בבית המשפט.

5. איתמר בושרי שימש מטפל סיעודי באביהם של הנאשם וי. בעדותו בבית משפט אמר, כי ביום האירוע הוא שהה בחדר האמבטיה בהכנות למקלחת של האב ושמע צעקות. הוא יצא מהמקלחת וראה את הנאשם ואחיו מתקוטטים והאחד מכה את השני. העד אמר שוב ושוב במהלך העדות, כי אינו זוכר מה עשה כל אחד מהאחים, וביקש להפנות להודעתו במשטרה. העד אמר כי הדברים שאמר בהודעתו במשטרה מיד לאחר האירוע הם דברים נכונים ומדויקים. בשל כך, התקבלה הודעתו של העד לפי סעיף 10א לפקודת הראיות.

בחקירתו הנגדית הכחיש העד כי האב בו טיפל סיפר לו על מעשי אלימות כלפיו, או כי ראה מעשי אלימות נוספים, אמר כי לא יודע מדוע האחים רבו, והשיב על שאלות רבות בנוגע לתנאי ההעסקה שלו. העד אישר כי לא ראה את ראשיתו של האירוע וגם לא את סופו, מכיוון שיצא מיד מהחדר להזמין משטרה.

6. בהודעתו של איתמר במשטרה מיום האירוע (ת/16) תיאר, כי כשהיה במקלחת בהכנות לקראת רחצת האב, שמע צעקות של ריב מהחדר שבו היו האחים, הלך לכיוון החדר וראה שם את הנאשם מכה את י בכיסא פלסטיק על ראשו עד זוב דם. הוא יצא מהבית והלך להזמין משטרה. אמר כי אינו זוכר את תכנן של הצעקות. לדבריו, הנאשם תפס את הכיסא והכה את י מימין ומשמאל בתנועת הנפה, וחיפש עוד מכשירים להכות את י. איתמר אמר בהודעתו, כי בתקופת עבודתו בבית אביהם של הנאשם ואחיו, לא ראה אירועי אלימות נוספים בין השניים, אך י סיפר לו על אירועי אלימות והוא גם הבחין בכלים שבורים על הרצפה, זכוכית, אוכל ובקבוקים שבורים. עוד אמר, כי בעבר ראה סימני אלימות על גופו של י אותם הוא ניסה להסתיר כי התבייש בהם, וכי ביום האירוע האב סיפר לו על אירוע אלימות קודם שגרם לסימני דם על הקירות.

7. בדו"ח הפעולה של רס"ב יוסי בן יוסף, סייר המשטרה שהגיע למקום (ת/1), נכתב כי פגש בבית את י, שהיה פצוע מעל הגבה ומטופל על ידי מד"א, את אביהם של הנאשם י שאמר כי אינו יודע מה התרחש, ואת הנאשם שהיה נעול

בחדרו, ואמר לשוטר שבינו לבין י היה ויכוח והוא רק דחף את י אך לא קרה דבר. השוטר תיאר סימני דם טרי על הרצפה וסימני דם ישנים על הקירות.

8. בדו"חות הפעולה של השוטר רס"ר ניר בן חיים (ת/7, ת/11) תואר כי י אפשר לשוטר לרגע קט בלבד לצלם את החבלות שעל גופו, אך לאחר מכן סירב להמשיך ולאפשר לו לצלם, וכי סירב לבצע הטבעה של אצבעותיו בתום חקירתו.

9. דו"ח מגן דוד אדום (ת/15) מלמד כי ביום האירוע היה ל"י חתך מדמם מעל הגבה השמאלית שנחבש.

10. בתמונות נראה אדם חבוש במצחו, וגופייתו מוכתמת בכתמים שהם ככל הנראה דם (אם כי לא ניתן לדעת זאת בוודאות שכן התמונות שהוגשו הן בשחור-לבן). בתמונה נוספת ניתן לראות אדם קשיש שוכב במיטה בחדר ובו שתי מיטות, ועל הרצפה שלוש כריות, שהן והרצפה שלידן מוכתמות בכתמים הנראים כמו טיפות דם (גם תמונה זו הוגשה בשחור-לבן ועל כן לא ניתן לדעת בוודאות מה טיבם של הכתמים). בתמונה אחרת נראה כסא הפלסטיק שהמשענת שלו שבורה.

11. הנאשם בעדותו תיאר כי אחיו המתלונן גר במועד האירוע עם אביהם הקשיש והחולה וכי הוא הגיע לגור לסירוגין בדירה כנציג של אחיו האחרים, מתוך חשש שי יממש את כוונותיו להשתלט על הנכס. אמנם בהמשך, הנאשם תיקן את דבריו ואמר כי הוא ואחיו דאגו לבריאותו של האב (עמ' 21 שורה 15), ואולם הדבר נאמר לאחר שאלה מדריכה של הסנגור, שבמידה רבה הזמינה תשובה זו. הנאשם תיאר כי ביום האירוע הוא יצא מחדרו, לאחר שהריח ריח עשן ושמע רעש גרירת חפצים וראה את אחיו במטבח הבית מבשל ומתעסק עם שקיות ובהן אוכל. לדבריו, הסיק, מהיכרותו את אחיו, כי מדובר באוכל שאסף האח משאריות של חוגגים ביום העצמאות, וחשש כי ינסה להאכיל את האב באוכל זה, שעלול להזיק לו. הוא ביקש מי להשליך את האוכל לפח ואף ניסה לעשות זאת בעצמו, ובין השניים נוצר "מלל אלים שהתפתח לכיוון של אלימות פיזית", כלשונו. י ניסה לדחוף לעברו כיסא, ומאחר והוא זז, י נתקע עם הכיסא בקיר. בשלב זה, לדבריו, החל אירוע האלימות בחדר של האב, שבו י תקף אותו במכות אגרופ לראשו, לפניו ולאזור הצלעות, והוא עצמו עשה תנועה הדומה למכת אגרופ לפניו, על מנת למנוע מי להכותו, אך הכחיש כי הכה את י. הוא לא רצה להחזיר לי מכות ולכן ניסה לגרום למצב שהכיסא יחצוץ ביניהם. בשלב שבו קיבל מכות אגרופ מי, איתמר יצא מהמקלחת, הגיע לחדר והסתכל לכיוון שלהם. הנאשם תיאר כי נפל על הרצפה לאחר שקיבל מכות אגרופ, ומכח החתירה של י למגע עם הנאשם הוא התנגש במשענת של כיסא הפלסטיק, שהייתה שבורה עוד קודם לכן, נפצע וירד לו דם. לדבריו, איתמר נהג לטפל באביו למשך שעות קצרות מאלה שבעבורן שולם לו, נהג באביו בחוסר כבוד ונהג להיעדר מהעבודה ללא הודעה מוקדמת, וי אפשר זאת, ועל כן איתמר היה בעל אינטרס למסור הודעה לטובת י. הנאשם הוסיף והתייחס לתמונות שצולמו בחדר, ואמר כי י הוא אדם המוכר למשטרה מתחום המרמה וההונאה והוא בייס וסידר בעצמו את החדר כך שייראה כמו זירה שבה אירע אירוע אלים, אך בפועל מה שהיה הוא שהוא ניסה לתת מכת אגרופ וכתוצאה מכך נפצע בעצמו. בחקירתו הנגדית השיב הנאשם כי גם לאחר מות האב הוא מוסיף לגור בבית לסירוגין, אך יש תקופות מסוימות שבהן לא נמצא בבית. אמר כי אינו יודע אם גם י גר בבית. בחקירתו הנגדית נשאל הנאשם על פרטים מתוך הודעתו במשטרה של אביו המנוח, אשר לא העיד בבית המשפט והודעתו אף לא הוגשה, ואולם הדבר נעשה בהסכמת הסניגור (עמ' 25 שורה 13) אשר חזר בו

ממנה לאחר מכן (עמ' 25 שורה 30). הנאשם אמר כי אביו אמר דברים שהם לכאורה לטובת י ולרעתו של הנאשם מתוך מניע הישרדותי, ומתוך חשש שאם לא יצדד בי ואיתמר, יהיה חשוף להתנכלויות מצדם. עוד הוסיף כי ספג מי מכות יבשות, אך הרגיש שלא בנח לומר זאת לחוקר המשטרה שגבה את הודעתו. מנגד, בחקירה חוזרת הבהיר כי למעשה אמר את הדברים לחוקר. בתום חקירתו השיב הנאשם לשאלות בית המשפט בנוגע לתיאור החדר ומיקומם של כל אחד מהנוכחים בהתרחשות, ואמר כי התיאור של איתמר לפיו ראה אותו מניף כיסא לעבר י נבע מכך שלאיתמר היו טובות הנאה שקיבל מי.

דין והכרעה

12. הודעתו של איתמר התקבלה לפי סעיף 10א לפקודת הראיות, לאחר שמלאו התנאים לכך. בעדותו בבית המשפט לא חזר בו איתמר מהאמרה אלא אמר כי אינו זוכר במדויק מה עשה כל אחד מהצדדים באותו אירוע אלים, וביקש להסתמך על הדברים שאמר במשטרה סמוך למועד האירוע. בחקירתו הנגדית של איתמר הוא אמנם נשאל על שעות עבודתו ואולם לא הוטחה בו הטענה כי היה לו אינטרס לצדד בי. מצאתי כי איתמר הוא עד אובייקטיבי, שהעדיף להימנע ממעורבות כלשהי בסכסוך בין האחים. הנאשם לא הצליח לעורר ספק שמא איתמר היה בעל עניין באופן שמצדיק את דחיית הודעתו או גריעה ממשקלה. משכך, אני מקבלת את אמרתו של איתמר במשטרה לצד העדות בבית המשפט, וינתן להן מלוא המשקל.

13. מתוך הודעת איתמר עולה כי הנאשם תקף את י באמצעות כיסא. הנאשם עצמו תיאר לשוטר הסיוור שהגיע למקום, ואשר הדו"ח שכתב הוגש בהסכמת ההגנה, כי בין השניים היה ויכוח וכל מה שקרה במהלכו הוא שדחף את אחיו. ראיה זו שהוגשה בהסכמה, קבילה מכח היותה "אמרת נאשם", שלא הייתה עליה מחלוקת. אמרה זו מלמדת, כי בזמן אמת, מיד לאחר האירוע, הנאשם הודה בפני השוטר כי דחף את י ולא אמר דבר על כך שי הכה אותו קודם לכן. די באמרה זו של הנאשם עצמו כדי לסתור את עדותו במשפט לפיה לא עשה דבר מלבד להתגונן מפני י. די בה גם כדי להוות את החיזוק הנדרש לפי סעיף 10 א(ד) לפקודת הראיות, לאמרת החוץ של איתמר, בהיותה ראיה חיצונית שיש בה כדי לאמת את הדברים שאמר איתמר.

14. הנאשם התקשה לעורר אמון בעדותו. מתוך דבריו התרשמתי, כי אצלו ובקרב בני המשפחה הייתה דאגה לגורל הנכס שבו התגורר האב, וחשש זה, שהוביל את הנאשם לעבור להתגורר בנכס, הוא שגרם למתיחות מתמדת בינו לבין י.

תשובותיו של הנאשם לשאלות שנשאל בחקירה נגדית עוררו תמיהה- כך למשל, לא ברור כיצד זה ייתכן שהנאשם מוסיף להתגורר בבית אביו מאז אותה תקופה, גם אם לסירוגין, ואינו יודע מי עוד מתגורר בבית והאם אחיו גר שם (עמ' 24 שורות 14-21). התיאור של הנאשם לגבי הויכוח שהוביל לאירוע האלים מעורר אף הוא תמיהה, בעיקר על רקע העובדה כי המטפל, איתמר, לא נשאל דבר על סדרי ההאכלה וסוג האוכל שאכל אביו של הנאשם, נתונים שהיה בהם כדי לשפוך אור או לאשר, במידת מה, את התיאור של הנאשם, זאת הגם שנושא האכלתו של האב היה בין תפקידיו המרכזיים של העד.

טענתו של הנאשם לגבי עברו הפלילי של אחיו נסתרה באמצעות גיליון הרישום הפלילי של האח שהוגש לבית המשפט, אשר מלמד כי למעט התיק הנוכחי, לא נפתחו לו תיקים אחרים, וממילא לא בתחום המרמה. דבריו אלה של הנאשם

מלמדים על רצונו להשחיר את פניו, אף אם בדרך של אי אמירת אמת.

בנוסף, התיאור של הנאשם לפיו ביצע תנועות דוגמת מכות אגרופ הנשלחות לפנים לעבר י, אך מתוך רצון להתגונן מפניו, הוא תיאור מוזר שאינו מתיישב עם ההיגיון- שכן לו רצה הנאשם להגן על עצמו מפני המכות של י, היה בידו פשוט לעזוב את החדר.

15. הנאשם טען, כאמור, כי ניסה להתגונן מפניו של י, ואולם על פי דבריו בשאלות שנשאל על ידי בית המשפט עלה, כי תוך כדי התקיפה הנמשכת כלפיו, על פי תיאורו, הייתה לו הזדמנות לעזוב את המקום והוא לא עשה כן. לפיכך, אף אם אקבל את גרסתו לגבי עוצמת התקיפה שתקף אותו י, לא היה בכך כדי להכניסו לגדרה של ההגנה העצמית.

16. מכלול הראיות מלמד, מעבר לספק סביר, כי הנאשם ואחיו התקוטטו ביניהם והכו אחד את השני, הנאשם הכה את אחיו באמצעות כיסא ודחף אותו. הנאשם לא פעל בתנאים של הגנה עצמית.

אמנם הוצגו ראיות לכך שי נפצע במהלך האירוע, ואף העד איתמר אמר בהודעתו, כי הנאשם הכה את י "עד זוב דם" (ת/16 שורות 4-5) ואולם מתוך כלל הראיות שהוגשו, לא ברור באיזה אופן בדיוק נפצע י, והאם הדבר אמנם היה כתוצאה ממעשיו של הנאשם. משכך, לא הוכח הקשר הסיבתי בין התקיפה שתקף הנאשם את י לבין החבלה שנגרמה לו, ויש לזכות את הנאשם מגרימת החבלה.

17. בנוסף, לא הובאו ראיות לאופן שבו נשבר הכיסא, ועל כן יש לזכות את הנאשם מעבירת ההיזק לרכוש.

18. לנוכח האמור לעיל, אני מזכה את הנאשם מהעבירות שיוחסו לו בכתב האישום, ומרשיעה אותו בעבירת תקיפה לפי סעיף 379 לחוק העונשין התשל"ז-1977.

ניתנה היום, ה' שבט תשע"ז, 01 פברואר 2017, במעמד הצדדים